

Opornka⁴

17. 3. 2018

zpravodaj
přehlídky
Setkání divadel
Malé jevištní
formy 2018

Tak znovu za rok – na jaře!

Aleš Linduška

Každá hra má svůj konec. Jaro se nám někde zapomnělo, ale my si to jarní divadelní harašení letos znovu spolu užili. Smíchu bylo dost a potlesk zněl hlasitě. Už je dohráno, Velikonoce za dveřmi a život podle prastarého

mystéria znovu převezme vládu nad smrtí. Zatlačme slzičku, vždyť každý konec je předzvěstí dalšího začátku. Vzpomeňme na ty, co se s námi jara nedožili, a společně se radujme, že jsme tady. Stejně jako já i vy jistě věříte, že divadelní setkávání má smysl, že tradice musí pokračovat.

Poděkování patří všem pořadatelům, všem na jevišti a taky v hledišti, kulisákům i světlonošům. Porotcům klobouček smekáme a v redakci se zas po ramenou plácáme, teda alespoň virtuálně. Taky za barem to chtělo pevné nervy a radost ze hry. Bylo nám spolu dobře na zámku nad Rožnovskou Bečvou. Mezřič divadlem žije a žít bude. Znovu se potkáme zase za rok, je to jistota stejně krásná, jako že po zimě znovu přijde hřejivé sluníčko a jarní větrík bude čechrat naše vlasy, nebo aspoň laskat pobledlé tváře. A možná se uvidíme v létě na Valašském špalíčku nebo bu-

deme zase slavit podzim poezií. Já se těším taky na další vydaté koncerty zdejší Malé scény v prvním patře zámku a pod valenou klenbou v M-klubu bývá při muzice taky dobře. Není náhoda, že se ve Valmezu daří také divadlu, má totiž své diváky a také legendární soubory.

Kouzlo improvizace a divadelního „pábení“ nás neomrzí a neomrzí ani ta dobrá parta, která se kolem toho všeho točí. Je tedy dohráno, jeviště zameteno, herci nakrmení, publikum syté a kritika vyčerpána. Nezbyvá než odzvonit konec a těšit se na ta setkání příští. Co nového zas přinesou, kolik léčivého smíchu zazní, kolik divadelních milníků bude překročeno? Sláva patří letošním postupujícím a čest všem, kteří se zúčastnili. Děkujeme a za rok zase tady, na zámku – nezapomeňte, bude to fajn jako vždycky. Na shledanou, přátelé.

**41. SETKÁNÍ DIVADEL
MALÉ JEVIŠTNÍ FORMY
SE USKUTEČNÍ VE DNECH
15.–16. BŘEZNA 2019
BUDEME SE NA VÁS OPĚT TĚŠIT!**

Známe vítěze

40. Setkání divadel Malé jevištní formy

OCENĚNÍ POROTY
S DOPORUČENÍM
NA MLADOU SCÉNU
ZA INSCENACI
“MÁM TĚ RÁDA”
SOUBORU
MY...!

CENA POROTY
S DOPORUČENÍM
NA ŠRÁMKŮV PÍSEK
ZA INSCENACI
“UŽ BRZY DOZPÍVÁM”
SOUBORU **ZDIVIDLA**

OCENĚNÍ POROTY
S DOPORUČENÍM
NA ŠRÁMKŮV PÍSEK
ZA INSCENACI
“CHLEBÍČKY”
SOUBORU
KUFRA A KOHOUT

OCENĚNÍ POROTY
S DOPORUČENÍM
NA ŠRÁMKŮV PÍSEK
ZA INSCENACI
“**PRAVDA!!!**”
SOUBORU
VISCERALIS RETE

OCENĚNÍ POROTY
ZA PRÁCI SE SOUBORY
ZÍSKALA
PETRA SEVERINOVÁ
ZE SOUBORU ČERVIVEN

CENA POROTY
ZA HERECKÝ VÝKON
V ROLI GEORGE
JANU GÉRYKOVI

CENU DIVÁKŮ – CENU
JOSEFA FABIÁNA ZÍSKAL
SOUBOR
TOM A JEFF
S INSCENACÍ **DĚŠŤ**

Jiříkovo vidění

Šenky- říčka a další bohyně ze Žitkové

Jiří Jurečka

Dneska se mi o divadle moc psát nechce. Vás to baví, pořád v Oponce číst o divadle, o hercích, o inscenacích, o festivalu? Nuda, že jo. Mně se dneska chce psát třeba... třeba o žitkovských bohyních. Teď jsou tyto novodobé „čarodějnice“ a léčitelky neuvěřitelně populární díky Kateřině Tučkové a po Kopanicích každý víkend čmucharají davu zvědavých turis-

tů nahánějících zbytky zdecimovaných domorodců. Skoro by se zdálo, že před deseti lety bohyně ještě neexistovaly a zničehonic se vynořily z utajovaných archivů, kde na ně tiše padal prach, kterým dojem se pokouší navodit i Tučková kniha. Není tomu zcela tak.

Málokdo asi ví, že už v době tuhé normalizace se našel beletrista, kterého téma nelegálního kopaničářského bohování nejenže zaujalo, ale taky o něm napsal. V roce 1981 totiž bez jakékoli pozornosti kompetentních míst vyšla kniha Miroslava Skály s ďábelsky zvoleným krycím názvem Uvěřitelné příhody doktora Papula. Mimochodem, uzavírá oblíbenou humoristickou trilogii načatou cestopisy Svatební cesta do Jiljí a Cesta kolem mé hlavy za 40 dnů.

Téměř stejně ďábelsky, jako byl zvolen název knihy, je téma bohyní zakomponováno i do samotného děje knihy. Ta začíná zcela nevinně jako jeromovská satira o dvou přátelích bavících se provokováním kohokoli, kdo je ochoten na provokace reagovat. Příběh dostává spád, když se přítel vypravěče zúčastní soutěže seriózního tiskového média Bavev-

ný týden o nejlepší povídku na téma Můj přítel – má opora. Pomiňme nyní nedostatečné zakotvení v realitě, kterým se povídka vyznačuje, postaćí, že v soutěži zvítězila a první cenou byl čtrnáctidenní pobyt na stylové horské chalupě ve vyhledávané lokalitě Moravských Kopanic. Někde ve vzduchu pak visí příslib, že by vítězové tuto chalupu mohli dokonce získat pro sebe, má to ovšem drobný háček – musí čtrnáctidenní výherní pobyt přežít.

Podmínkou soutěže totiž je, že si účastníci musí po celou dobu zajišťovat obživu bez finanční vlastními silami, na což bude dohlížet redaktor a dokumentátor projektu Kerblík. Když už se zdá, že všichni včetně redaktora nezpůsobitelného pro život v divočině bídně zahynou, objeví ve sklepech několik lahviček se záhadným nápisem „šťastlivá vodička“ a dozvědí se, že chalupu před nimi obývala kopaničářská bohyně Šenkyříčka. A protože na Kopanicích kdysi existovali kromě bohyní i božci, rozhodnou se prohlásit nejlepšího ze svých řad za nemanželského syna Šenkyříčky a začít pomáhat dobrým lidem. Postupy léčení a komunikace s klienty svědčí o tom, že se autor v této oblasti vzdělával a měl přístup k relevantním informacím:

Emil se zadíval úkosem na třicátníci a zahovořil drsně dialektem: „Ty ideš kvůli manželovi. Nadává, bije, a ty si myslíš, že ti namíchám jedovaté byliny, aby ses ho zbavila.“

Žena vytřeštila oči. „Bože moj, kdo by si bral cudzú dušu na seba.“

Ale Emil se už obrátil k druhé. „A u teba má v rodině nekdo světo-bol neboli endogennú depresiu.“

Při tom všem hraje ještě významnou roli imaginární řecký filosof Papulipides čili Papul, ale toho si nechám na podzimní festival poezie, tam se hodí víc. Podstatné bylo, že téma už mě chytilo a pak jako na zavolanou přišly knihy Kateřiny Tučkové a Jaroslava Jiljíka, které téma bohyní podrobně zpracovaly umělecky i odborně, až jsem se nakonec sám na Kopanice několikrát vydal a do-

Žitkovské bohyně ve Zlínském divadle (foto Zdeněk Němec, ČTK)

konce se i zcela náhodně setkal s příbuznou Army Gabrhelové, poslední žitkovské bohyně.

Ale abychom se obloukem nakonec přece jen vrátili k tomu divadlu, režisér Dodo Gombár inscenoval v Městském divadle Zlín strhující adaptaci Žitkovských bohyní, která bohužel měla loni v listopadu derniéru. Nicméně není třeba truchlit, Gombár nedávno nastudoval další verzi hry pro Městské divadlo Brno pod názvem Žitkovské bohyně (krev je krev). Nová verze by měla být komornější a sevřenější, takže pokud jste viděli zlínskou inscenaci, můžete porovnávat, a pokud ne, i tak určitě stojí za to užít si unikátní literární výpověď o jednom z nejtajemnějších příběhů novodobé české historie.

Zesnulá bohyně Šenkyřička z knihy Miroslava Skály

Malé ohlédnutí za vznikem přehlídky

Pavel Stojar

První ročník Setkání netradičních divadel se ve Valašském Meziříčí uskutečnil před čtyřiceti lety, od 3. do 5. března 1978.

Valašskomeziříčský M-klub, který si ověřil pořadatelské schopnosti při pořádání Moravských festivalů poezie a Celostátní přehlídky klubové tvorby, se po dohodě s Krajským výborem SSM (Svaz socialistické mládeže) rozhodl pořádat také Krajské přehlídky divadel malých jevištních forem, postupové soutěže na Šrámkův Písek, které v tehdejší Severomoravském kraji scházely.

Organizátory festivalu byly Krajské kulturní středisko v Os-

travě, Severomoravský Krajský výbor SSM v Ostravě, Okresní kulturní středisko ve Vsetíně, M-klub Jednotného kulturního zařízení města Valašské Meziříčí a Městský výbor SSM ve Valašském Meziříčí.

Přehlídka byla rozšířena i o agitační kolektivy, kterými byla většinou různá divadla poezie s více či méně politicky angažovanými pořady. Divadla malých jevištních forem se prvního ročníku zúčastnila pouze dvě: místní divadlo SCHOD a Dramatický odbor Lidové školy umění Žerotín Olomouc.

Domácí SCHOD tehdy uvedl hru Josefa Fabiána a Františka Horkého Ondráš, Juráš a Guláš. Dramatický soubor LŠU Žerotín přivezl inscenaci Petrolej, Sboristka a K setkání došlo, ale...

SCHOD postoupil a měl s Ondrášem, Jurášem a Gulášem jet na Šrámkův Písek. Ale nejel nikam, protože krátce po přehlídce divadlo hrálo v nedaleké obci Vysoká a následovalo udání, po němž byla – do té doby všemi vychvalovaná – hra zakázána a SCHOD čtvrt roku nehrál a musel nacvičovat představení jiné.

Na prvním ročníku meziříčské přehlídky se představilo také valašskomeziříčské Divadlo poe-

zie se seminárním představením Kontrasty a Agitační kolektiv SPŠ strojnické ve Vsetíně se seminárním představením Jas a žár Února. Loutkářský odbor LŠU Žerotín Olomouc se představil se seminárním představením Sněhurka a Šípková Růženka a Dvanáct usmívajících se ježibab aneb Pásmo na školní besídku.

Mezi osobnostmi, které se na přípravě prvního ročníku podílely, byl například Ivan Vyskočil, tehdy učitel Lidové školy umění v Praze, šéfredaktor časopisu Amatérská scéna Pavel Bošek a Jaroslav Pochmon, pracovník Městského kulturního střediska Ostrava, k němuž patřilo i Divadlo hudby, jehož ředitelování převzal v polovině osmdesátých let a spolupodílel se na vzniku divadla Aréna v roce 1993.

Informace o dalších ročních přehlídkách najdete na webu www.amaterskedivadlo.cz.

Co hráli v divadle?

Adéla Juráňová

Nazvu-li to snahou vypotit ze sebe pár řádků o každém představení ihned poté, co je odehrané, bude to pravda. Není to snadné, ale není to nemožné. Zde je tedy můj pokus o shrnutí každého vystoupení do jedné neforemné kuličky z plastelíny, novinových odštířků a jednoho zlatého korálku schovaného někde uprostřed této malé kulturní hrudky.

My...! – Mám tě ráda

Už od začátku bylo patrné, že příběh se bude točit kolem Davida, který je závislý na počítači a celý život se mu hrouští pod rukama, a jeho sestry Lenky, jež se vrátila z Anglie s novým poznatkem o své sexuální orientaci. Bohužel toto téma bylo na delší čas opuštěno a zaměřili jsme se na Davida, který svým neprofesionalismem v počítačových hrách vyvolával u ostatních online hráčů záchvaty vzteku a pomluv. Není tedy divu, že rozzuřeně hru opustil. Zápletka se poté rozvíjela cestou pro Davida ne zrovna příjemnou. Jeho holka mu dala kopačky a ukázalo se, že jeho matka na své děti vůbec nemá čas. Lenka se ani nestihla svěřit se svým „malým problémem“. Nejpoutavější byly asi scény, kdy herci pobíhali po jevišti a křičeli: „Já jsem marmeláda!“ Či: „Jsem opečení toust, trošku do černa!“ Nebo ještě: „Jsem křeček!“ V ten moment prostě chvíli nechápete a přemýšlíte, jestli David nemá nějaký vážný problém s psychikou, nebo se to vážně odehrává. Možná halucinace způsobené prášky proti alergii na křečka

a množství herců nám umožnilo podívat se tomuto člověku přímo do hlavy.

Upřímně s Davidem nesympatizuji a je mi spíše líto ubohé Lenky, která se mi zdá ještě utlačovanější. Nicméně, protože David je očividně mladší a je v pubertálním věku, projevuje se mnohem více, hlasitěji, destruktivněji a iracionálněji, což na něj poutá veškerou pozornost, kterou si tak moc přeje.

Červiven senior – Helverova noc

Příběh ze druhé světové války pojednávající o hloupém prostáčkovi Helverovi a jeho opatrovatelce Karle. Helver je o dvě hlavy vyšší než Karla a při vystoupení ji málem zničí, když se jí snaží naučit povely vojáků. Drastický konec ve mně zanechává smíšené pocity. Ze začátku jsem měla dojem, že Helver je hulvát a Karla je s ním jen proto, že musí. Týral ji, trýznil ji, ačkoli to bylo jen v rámci jeho hry. Nedivila jsem se Karle, že by Helvera nejraději v jednu chvíli poslala pryč, někam do blázince. Dojem na mne představení udělalo obrovský, protože když se člověk vžije do příběhu a soucítí s těmi postavami – hlavně s Karlou, Helver přeci jen byl pouze polovičního rozumu, spíše opička než člověk – musí to na něm zanechat nějaký otisk, spíše šlápotu. Od kanady.

Ihned po představení je těžké říci, co si o tom člověk myslí. Během pár minut se mozek teprve vzpamatovává z otřesu, jenž utrpěl, a spojuje si informace dohromady, což činí velice pomalým a zdlouhavým způsobem. Na konci tohoto únavného procesu se vám roztáhne před očima mlžná opona, procitnete a hle, zde je názor:

„Bylo to... Bylo to dojemné.“

Zdividla LDO ZUŠ Slezská Ostrava – Už brzy dozpívám

Řeknu-li to kultivovaně, tak dívky přinesly do podzemí čerstvý vánek. Mladá krev, ne? Jednalo se o dvě ztřeštěné osoby poletující, cvičící, zpívající, vytleskávající Holku modrookou, nebo o jednu dívku s rozpúlenou osobností, v jejímž nitru se o nadvládu rvou dvě bestie a v jednu chvíli převažuje řev a v druhé šepot.

Víte, co budete dělat po škole? Já budu bramborák.

Shrnuto a podtrženo. Bramborák. A voda, hodně vody. A taky, držet si linii. Nezapomeňte se učit fyziku!

Mám v tom strašný zmatek, nicméně sledovat slečny, které na jevišti předváděly něco, co by se dalo s dobrou vůlí a přivřeným očkem považovat za vážné divadlo (dobře, oči vypíchneme obě, uši zacpeme a jenom jako ovečky přikýveme na souhlas) bylo

Nahé divadlo z Rožnova pod Radhoštěm přijelo s inscenací Noc noci.

Červiven senior letos zabrousil do tématu II. světové války.

osvobozující a velice zábavné. Uvítala bych více takovýchto akčních komedií založených na chaosu a zmatku. Neorientujete se, ale nevadí vám to, protože i tak je to zábavné a pořád to jede.

Nahé divadlo – Noc noci

Pokud shledáváte jistě potěšení v tom, sledovat, jak se dokáže lidský život vyvíjet pomocí sil osudu, Boha a jiných éterických sil či rukou vesmíru, Noc noci je to pravé pro vás. Jakožto člověk bez víry jsem spíše jen sledovala, jak herci a herečky postupně odcházejí, přicházejí, mluví a hrají. Prvních dvacet minut jsem jen stála a neschopna vyplodit jedinou myšlenku koukala. Připadalo mi to až příliš brutální, až příliš to připomínalo reálný scénář, který by se mohl promítnout do života jakéhokoliv diváka. Pýcha, peníze, smůla... A v neposlední fázi i smrt.

Epic dram – Přátelé

Dva přátelé na nový rok, přičemž jeden se svěřuje s tím, že už má přítelkyni. Začíná to nevinně, že bohatý kamarád tohoto vypravěče se mu snaží nějakou šťavajznu dohodit pomocí internetu, nicméně to nevyjde a nakonec se vypravěč ocitne u babičky jiné dámy a před akcí s velkým A odejde domů hrát WoWko. Tuto noc si však bohatý přítelíček uloví právě

tu slečnu z internetové seznamky, kterou svému příteli dohodil, a sbalí ji a pozve k sobě domů. Po noci se oba tito přátelé sejdou někde venku a ukáže se, že bohatý přítelíček je vlastně žena a že vypravěče tohoto dramatického příběhu miluje. V ten moment vám vylezou oči z důlků, oslepnete, ohluchnete, mozek se po maličkých zámoctích dere ven z vaší lebeční dutiny a vám nezbyvá než s jekotem utéci do deště s cáry mozku vlajícími za vámi v krvavém orchestru pleskání mozkové kůry o kočičí hlavy na náměstí. Příliš rychle, příliš náhle. Bylo to jako dostat facku. Jak je možné, že to byla celou dobu žena? Vždyť měl tolik pletek s jinými ženskýma, a to si ani jedna z nich nevšimla, že tento bohatý muž je jaksi něžnějšího pohlaví?

Tom a Jeff – Déšť

Víte, proč se lidé rozchází? Proč se bortí vztahy? Hlavním klíčovým faktorem je déšť. Znáte to, ten hnusný, odporný déšť, který vás zmáčí od hlavy až k patě, zateče vám za tričko a na zádech vám pospojuje všechny chlupy do jednoho potůčku a ten vám pak teče do spodního prádla a pak máme na klíně obrovské mokré kolo. (To byla, prosím pěkně, skoro přesná citace herce.)

Zajímavě zpracovaná zápletko, skvělí herci a nejlepší, opravdu

nejlepší byly myšlenkové pochody postav. Světlo změnilo barvu a herci se plavili na vlnách svých myšlenek, nebo je to vyplivlo na ostrov odpadků a všeho zlého.

Divadlo 42 °C – (p)okraj

Tři sebevrazi na jedné střeše. Už teď to zní jako vtip. Samozřejmě že každý sebevrah by chtěl svůj konec zažít přesně po svém a jakékoli rušivé elementy mu v jeho rozhodnutí brání. Chce to klid, vyčistit si hlavu a poté se s klidným dechem a rozmyšlenou hlavou vrhnout dolů ze střechy, abyste se dole na silnici proměnili v rozmazanou šmouhu krve, masa a kostí.

Když se sejdou tři takovíto lidé na jedné střeše, okamžitě dochází k problémům. Skočít chtějí všichni, jenže se nedokážou dohodnout a vytváří tak směšnou frontu na smrt. Zabít se ve frontě je samozřejmě zcela nepřijatelné a neetické, takže sebevrah číslo jedna odmítá skočit.

Na scéně se objevuje taxikář, který postupem času přinutí lidi dole pod panelákem sebevrahů, aby si na ty magory nahoře začali sázet. Jejich životy stejně nemají žádnou cenu, tak proč z toho aspoň něco nevytřískat? Taxikář bez morálních dilemat prodává sebevrahy jako dostihové koně a nebojí se jim ani píchnout nějaký ten doping do hýždě, aby závody urychlil. Naneštěstí se sebevrazi spojí jako Svatá Trojice a skočí společně. Na to, že na začátku se nemohli ani trochu vystát, se z nich stali přátelé. Jeden by skoro až čekal, že odejdou a budou žít všichni pospolu. Ne, však proč? Jediným smyslem jejich života je onen osudný skok.

Červiven – Oskar a Škrtička z Languedocu

Malý Oskar má rakovinu a je jisté, že na konci hry zemře. Mezitím má však pár dní, ve kterých musí prožít zbytek svého života. Hra byla prokládána zpěvem a hrou na klávesy, kytaru a harmoniku. Zpracování bylo zajímavé, ale výběr tématu mi přišel možná méně vhodný. Nepřijde

mi příjemné začít den takovou tragédií. Jistě, téma rakoviny by se vždy mělo brát vážně a je jen dobré, když se rozšiřuje do obecného povědomí lidí, nicméně si troufám tvrdit, že jsme již dostatečně vyspělí a víme, co rakovina je. Tato hra byla pěkným zpracováním příběhu malého kluka, nicméně urychlený vývoj mi nesedl.

Visceralis rete - PRAVDA!!!

Je Země kulatá? Víte, že gravitaci způsobují trpaslíci, kteří pošoupávají předměty tak, aby jednaly podle Newtonova gravitačního zákona? Při sledování začínáte pomalu věřit, že celý váš život ovládají nějakí vyšší úředníci z Ameriky, kteří zjišťují pravdu o našem světě a nechťejí se s námi o ni podělit. Faraoni byli spjati s mimozemšťany, bílé stopy za letadly jsou vypouštěné chemické látky, které mají ovládat mysl lidí, globální oteplování je podvod, HIV bylo vytvořeno v laboratoři ke snížení lidské populace, přistání na Měsíci je zfalšované a ilumináti ovládají svět.

Hra měla skvěle vytvořené kulisy čajovny a i herci byli skvělí, ačkoli dámy mluvily možná moc potichu, v zadních řadách je možná nebylo slyšet. Jinak to bylo konečně něco osvobozujícího a ne-tradičního, co jsem potřebovala.

NJ feat. Uhřík - Půlka garáže

Pravděpodobně jsem úplně z jiného těsta než všichni ostatní, ale vystoupení mi přišlo nezajímavé,

bez pointy a vtipu. Ostatní kolem mě se smáli a tiše si mezi sebou mumlali, že teď přijde úplně to nejlepší, ale já se ani nepousmála. Neberte mě špatně, jsem přeci jen jeden člen publika - naneštěstí ten, co má o něco hlasitější hlásek. Možná je to ale dobře, protože takhle si lze všimnout rozdílů v názorech.

Valaši v pohybu - 7570_1

Ze začátku jsem vlastně nechápala, co se děje. Pomalu jsem ani neviděla na pódium, ale to ve výsledku nijak nevadilo. Pasáže se vzpomínkami mi začaly dávat smysl až v půlce hry a celkově se příběh pomalu otevíral a ukazoval mi svá tajemství pomalu, což bylo o to zajímavější. Toužila jsem vědět, co se vyšinutému Pavlovi stalo v Údolí smrti, a postupně se ukazovala krutá pravda. Nutnost přežít nás občas zavede i hluboko, velice hluboko do propastí, kde bychom se nikdy nebyli bývali ocitli, kdybychom nemuseli. Konečnou zápletku se mi podařilo odhalit dříve, než ji herci sami vyřekli, ale protože hra pěkně odsypala, ani trochu to nevadilo.

Kufr a kohout - Chlebičky

Jednoduché, krátké, vtipné. Dalo by se říci, že to byl ztvárněný fejton. Taky byste na návštěvě nejrady vždy snědli všechno, co leží na stole? Vždyť je to tam přímo pro vás, nicméně slušné způsoby vás nutí se držet zkrátka a nevypadat jako nenažraná potvora, která nemá ani na rohlík.

Cítím stejné zmítání mé psychiky, když se zvíře ve mně dožaduje jakéhokoliv jídla, a etikety, která ho drží na vodítku, které se div že nepřetrhne.

Zjistila jsem ale zajímavou věc. Hostitelé jsou nadmíru spokojeni, když si nabídnete. A pokud si nabídnete hodně, jakože fakt hodně, dokonce překypují štěstím. Nevidím se. Taky bych se usmívala, kdyby jídlo, které jsem chystala nějakou dobu a pipalala se s tím, ať vypadá co nejlépe, zmizelo z talířku, jako kdyby tam ani nebylo. Pozor ale, mísu či ták nevyklízet, to už by možná bylo trochu moc.

PIVOŇ - Pivoň ty voe!

Následujících dvacet pět minut nám bylo ukázáno, jak vznikají některé scénáře. Všichni se snaží, někdo víc, někdo míň. Prostě jsem se ztrácela. Na konci jsem měla dojem, že nacvičují to, co bude v dalším představení - Sexy den. A na začátku mi zase přišlo, že parodují hru (p)okraj, která byla na začátku dne.

LÁHOR/Soundsystem - Sexy den

Pravděpodobně jsem si zvolila špatné místo na sezení (poslední řada) a velkou roli hrála určitě také únava a už celková otupělost, nicméně hra mě absolutně nezaujala. Tedy, dobře, abych nebyla jen negativní, tak pasáže s duchem byly o něco zajímavější. Duch, jenž rád sleduje sex, hledí kočičí kožišky a ví o tom, že jedna z postav je zmrdr (omlouvám se), je jedinou zajímavou věcí ve hře. A taky náledí. Náledí sehrálo obrovskou roli a nejrady bych mu dala kytici růží nebo tak něco za jeho mistrovský výkon. Nestíhala jsem počítat, kolik lidí na něm uklouzlo! Bravo!

Škoda že byla hra tak strašně dlouhá a příběh celkově byl nezajímavý a zápletku to vlastně mělo až v posledních pěti minutách.

Abych to shrnula. Byly tu dobré hry, byly zde špatné hry. To nejdůležitější je ale to, co si z toho každý divák odnese.

S Oskarem k přítom- nému okamžiku

Marek Adamík

Smrt v různých podobách fascinuje lidstvo již od pradávna. A podobně jako s jinými velkými tématy života je s ní každý z nás nějakým způsobem konfrontován. Stává se inspirací, motivací, rozhodujícím faktorem dívat se na situace z odlišných úhlů pohledu, učit se opouštět, co již dosloužilo, a soustředit se jen na věci důležité. Uvědomují si to patrně i členové souboru Červiven, kteří se v pozměněném obsazení přesunuli od helverovského tématu k neméně obtížnému představení Oskar a Škrtička z Languedocu. A podobně jako v předchozím případě, i zde sehrála úlohu literární předloha, tentokrát pocházející z pera francouzského spisovatele a dramatika Érica-Emmanuela Schmitta.

Představte si situaci desetiletého chlapce, kterému v důsledku vážné nemoci zbývá deset až dvanáct dnů života. Tuto skutečnost vědí všichni kolem něj, rodiče, lékaři i pacienti nemocnice, zatímco on se k ní dopracovává nejprve jen přes mlhavé tušení až k postupnému „prozření“. Oporou a inspirací se mu stává záhadná paní Růženka alias Škrtička z Languedocu – v originálním znění prostě jen růžová paní – pomáhající mu zbývajícím časem naplnit smysluplným způsobem. Doslova jako by každý den představoval deset let života. Téma tak svým způsobem sází na jistotu. Aniž bychom se nutně museli zabývat hereckými dispozicemi účinkujících, do hry projektuje-

Z představení Oskárek a Škrtička z Languedocu

me především svou vlastní představu konfrontace s tématem. Můžeme mít nastudováno, hledat odpovědi v různých kulturních tradicích, utíkat na druhý konec světa nebo se věnovat rozmanitým podobám úniku, abychom se nakonec opět vrátili před práh vlastního domu a odpověď našli... opět jen sami u sebe. Probuzení, které nás nenechá dlouho spát. Probuzení, které nás nenechá stagnovat, neboť vždy bude přítomno. V podobě vědomí fyzické konečnosti, která je stěží oddiskutovatelná.

Kultura, v níž smrt je tabu

Je až k nevíře, do jaké míry je tematika smrti v naší kultuře tabuizována, třebaže právě ona dokáže dát každodennímu životu jasné směřování. Není zde místo pro sebeklam. Rozum může nahlávat, pocit nikoliv. Nedávno jsem dospěl k myšlence, že jednáni mnoha lidí je nevědomě podmíněno strachem ze smrti. Je to jen pár měsíců, kdy se mi kamarádka svěřila, že má obrovský strach z toho, že všechno jednoho dne skončí. Že už neuvidí vycházet slunce, přímořské pobřeží ani si nebude vychutnávat svou oblíbenou kávu – při vzpomínání na její slova mi současně dochází, jak poetická při tom byla. Mnohé z ře-

čeného mělo své opodstatnění. Jako člověk na volné noze s nadprůměrným příjmem často vyrážela na víkendy k moři, užívala si exotického prostředí, slunce a horkem rozpálené pláže. Z hlediska „běžného“ pozorovatele by se mohlo zdát, že jde o ideální život – mnozí by pravděpodobně i hezky česky záviděli. Skutečnost ale dokáže být i taková, že cestování a honba za slastmi je projevem jen zoufalého strachu ze smrti. Jako bychom vše, co nás obklopuje, měli současně vlastnit. Jako bychom vše do sebe měli nějak vstřebat, všechny vizuální vjemy, zkušenosti, dojmy, pojmy... Přitom jde ve skutečnosti jen o půjčku – dočasné používání. Na kterou ovšem někdy celý život, například hypotékou, šetříme.

Vrátíme-li se k vystoupení krnovského souboru Červiven, mělo na mě možná ještě větší emocionální dopad než Helverova noc. I proto, že se mi znovu vybavila situace s kamarádkou, která de facto nastolila otázku strachu ze smrti. Možná by stačilo inspirovat se životem Oskara. Ne ve smyslu stihnout to, co by se v rámci lidského života jakoby stihnout mělo – na to jsme příliš rozdílní – ale co jsme si vždycky přáli udělat nebo čemu jsme se chtěli věnovat, ale pořád jsme to odkládali s tím, že na to není čas.

**Mám to
hodně
pestré.
Lektoruji,
porotcuji,
hraji s
kapelou, píši
romány, říká
Petr Váša**

Pavel Stojar

Už poněkolkáté je Petr Váša předsedou poroty hodnotící sou-
těž mladých divadelníků na pře-
hlídce ve Valašském Meziříčí.
Jako porotce se účastní i dalších
přehlídek, takže může dobře
srovnávat. Co říká na letošní roč-
ník?

*„Líbí se mi ta neuvěřitelná pest-
rost a atmosféra, kdy člověk oprav-
du neví, co se bude za pět minut
dít. Můžou se střídat a následovat
po sobě věci pojetím a stylem na-
prsto odlišné a protichůdné, velmi
překvapivě na sebe navazující. To
mě velice baví,“* říká Petr Váša.

**Konkretizovat před vyhláše-
ním výsledků by nebylo dobré,
můžete to alespoň trochu více
rozevřít?**

Je tu širší okruh představení,
která mi nejsou úplně blízká, ale
jsou úžasně propracovaná a je za
nimi vidět kus odvedené práce.
Lidé si dají práci své představy
a poselství zformulovat a najdou
odvahu postavit se s tím před živé
publikum. To se cení.

A pak je to ten nejužší a nej-
bližší okruh, ta lahodná třešnič-
ka uprostřed, kvůli které se na
tyto přehlídky vždy hrozně těším.
Představuju si, že se objeví ales-

poň jedna úplně závratná, strhu-
jící a fantastická věc. A to se letos
podařilo už v pátek v prvním
bloku. Pro mě je moc důležité mít
pocit, že jsem zažil něco, co mě
posunulo do jiné dimenze, a při-
tom to bylo na amatérské přehlíd-
ce.

**Když jste tady byl v roce 2014
poprvé v porotě, byla to jedna
z vašich prvních zkušenos-
tí v této roli. Stal jste se od té
doby už ostříleným porotcem?**

Zvou mě teď do porot docela
hodně často. Přitom dřív mě po-
řadatelé dlouhá léta zvali, abych
dělal na podobných akcích své
kurzy fyzického básnictví. Potom
jsem si dal tu práci a napsal
o tom knihu Fyzické básnictví.
Když vyšla, začali si mě místo lek-
tora zvat jako porotce. Velmi mě
to těší.

Když jsem před mnoha lety měl
jeden ze svých kurzů na Jirásko-
vě Hronově, pročítal jsem tamní
festivalový zpravodaj a překvapilo
mě, když tam jeden ze zkuše-
ných divadelních expertů psal, že
na přehlídkách amatérských di-
vadel se dají vidět zajímavější věci
než v profesionálním divadle. Na-
příklad kvůli tomu, že u amatérů

není takový komerční tlak. Tehdy
mi toto tvrzení připadalo velmi
nadsazené. Ale od doby, co sám
jezdím po přehlídkách v roli po-
rotce, jsem si častokrát na tento
článek vzpomněl a říkám si, že na
tom opravdu něco bude.

**Vaše představení fyzického
básnictví jsou hodně založená
na improvizaci, je vám to bližší
než režisérsky pojaté divadlo?**

Nám porotcům často připadá
nejcennější právě ten rozdíl oproti
režisérskému divadlu. Samozřej-
mě, někdy je to jasně zrežirova-
né a přitom výborné. Jindy za tím
zase cítíte ambice pedagoga, který
ty děti používá ke svým cílům,
a někdy mám pocit, že skoro zne-
užívá. Když naopak cítíte přímo
tu invenci studentů, kteří se spo-
lečně podílejí na vzniku předsta-
vení, je to hodně cenné. Na první
pohled to nevypadá jako inter-
pretační herecká dovednost, ale
jako skutečná ryzí tvorba. Dávají
si záležet na tom, aby zformulo-
vali věci, které je zajímají, které jsou
jim blízko, které je trápí a dají jim
v inscenaci tvar. Režisérské diva-
dlo, jakkoliv brilantní, je jiná ka-
tegorie. Ovšem všechny tyto polo-
hy tady můžete vidět.

Jaké jsou v současnosti vaše hlavní aktivity vedle lektorování a porotcování?

Kurzy dělám moc rád, ale není to věc, kterou bych nějak organizoval nebo o ni usiloval. Stane se, že půl roku nemám nic a pak čtvrt roku třeba deset intenzivních kurzů plných zážitků s velmi rozmanitými lidmi. Tak to bylo třeba v posledních měsících.

Jinak dělám svá sólová vystoupení fyzického básnictví a hraji

se skupinou Ty Syčáci. Teď děláme novou desku, takže to je další velké dobrodružství. Také zpívám s kapelou Jasná páka, pár velkých vystoupení do roka. A teď jsem dopsal román, takže to mám docela pestré.

A můžete o céděčku a románu říct něco víc?

Nerad bych o tom mluvil nějak podrobně, ještě to není úplně ve finálním stavu. Když vše klap-

ne, obě ty věci vyjdou letos, nejlépe na podzim, protože souvisejí s jubilejním osmičkovým rokem. Deska navazuje na naše předminulé album Eldorado, která mělo ohromný ohlas. Dohromady s Eldoradem a s našimi takzvanými operami Lišák je lišák a Samota, Sláva, Smrt a Spása vytvoří jakousi trilogii. Doufám, že to klapne.

Divadlo SCHOD, nesmrtelná stálice meziříčské kulturní scény

Název divadla SCHOD původně vznikl jako zkratka slov SCéna Hravá Občas Dravá. Soubor byl založen na podzim roku 1973 v M-klubu Jednotného kulturního zařízení města Valašské Meziříčí. 31. prosince vystupoval v tomto zámeckém sklepním klubu se silvestrovským programem. Na zrodu divadla měl podle pamětníků zásluhu především Miroslav Kyšák, významná osobnost kulturního života města v 60. letech.

První hra

Poté divadlo uvedlo několik pásem poezie a 29. května 1974 mělo vystoupit se svým prvním „maloformáckým“ programem z textů Ivana Vyskočila a dvojice Vodňanský – Skoumal, nazvaným Good by Jimmy. Mělo, ale nevystoupilo: odpoledne před plánovaným vystoupením při-

šel z okresu zákaz hry. Naštvaní členové divadla odehráli představení alespoň svým příbuzným a známým ve zkušebně a divadlo se rozpadlo, protože polovina jeho členů nehodlala investovat svůj čas do něčeho tak nejistého.

Druhá polovina zůstala, dokonce začala připravovat další představení a zároveň bojovala o povolení hrát inscenaci zakázanou, což se nakonec povedlo. 25. září 1974 měl pořad Good by Jimmy premiéru i derniéru zároveň, neboť jeho hlavní představitel Jiří Vymětal (starší) odešel druhý den na vojnu.

Pak odehráli Schoďáci ještě několik představení z textů různých autorů, než našli autora svého. Vladimír Badalík jednou na rekreační chalupě Josefa Fabiána skládal písničky na jeho texty, a protože se mu některé ke zhudebnění nehodily, napadlo oba autory nezhudebňovat je, ale uvést je společně s písničkami. Vznikl kabaret, nebo spíše

„text-appeal“ Pojedu do Madrida, uvedený 23. dubna 1975, první z dlouhé řady autorských představení SCHODu.

Zlatá éra

Následovaly hry Achab a Jezabel, Ondráš, Juráš a Guláš a v roce 1979 Robinsohn z Krhové. Po Robinsohnovi se soubor ze dvou třetin obměnil a začínalo se vlastně znovu. Přesto nový soubor v roce 1981 vyhrál se hrou Hamlet V. další z krajských přehlídek. Už dříve ale padlo rozhodnutí nejezdit na přehlídky a hrát hlavně pro domácí publikum.

V roce 1983 sklízel SCHOD úspěchy s hrou Nejhloupější válka, která se vyznačovala kvalitními písničkami, na nichž měl největší zásluhu tehdejší pianista divadelní kapely a dnes známý písničkář Vlasta Redl. Také volba Redlova nástupce byla šťastná. Autorem hudby se stal Lubomír Nohavica, pozdější dvorní skladatel a klavírista Ester Kočičkové.

Ze hry Divadla SCHOD Zase ty pohádky s hvězdičkou

Přelom přišel v listopadu 1984, kdy se soubor nechal vylákat z domácí „ulity“ a odjel se hrou Jánošík na Celostátní přehlídku klubové tvorby do Mariánských Lázní. Někteří přítomní Slováci ovšem hru považovali za urážku slovenského národního hrdiny. Následovaly stížnosti a udání. SCHOD se musel nechtěně odmlčet.

Ve hře Mistr a dvě aktovky z roku 1986 se SCHOD pokusil schovat za texty někdejší meziříčské figurky Františka Smočka. Na konci téhož roku vznikla hra Dlouhý, Široký a ten třetí, kde se zase soubor pokusil schovat za pohádku. Stejně to nepomohlo a členové pochopili, že už jim neprojde vůbec nic nečekali na ortel úradů a rozešli se sami. Potíže Schodu s úřady v polovině 80. vyvolaly také neshody divadla s tehdejší ředitelkou JKZ Drahomírou Duškovou, která tvrdě prosazovala a nakonec i předbíhala cenzorské zásahy do Fabiánových scénářů. Její v podstatě likvidační přístup byl jednou z příčin „dob-

rovolného“ odchodu tehdejšího vedoucího M-klubu Milana Kuchynky (staršího), jenž se tak po dvanácti letech budování „klubové legendy“ vrátil ke své původní profesi keramika.

Stávka

a znovuzrození

Jenže divadlo herce pořád lákalo, a tak se o rok později pokusili o nový začátek s hrou Studňa. Měla premiéru 25. září 1988, odehrána byla celkem pětkrát. Šesté představení, které se mělo konat 21. listopadu 1989, se ale nekonalo. Herci SCHODu místo představení četli revoluční prohlášení a vstoupili do divadelní stávky. A už v ní řadu let zůstali... Jen v květnu 1991 při oslavách 20. výročí otevření M-klubu ji narušili pořadem Lustrace nejen pro zvané.

Zájem o veřejné dění i politiku přivedly v roce 1990 Josefa Fabiána do křesla poslance Federálního shromáždění. Ve Valašském Meziříčí zastával funkci radního a zastupitele. Deset let pracoval

jako ředitel Kulturního zařízení Valašského Meziříčí.

V roce 1999 vydal Josef Fabián knížku Divadlo Schod – pravděpodobný svět. V lednu 2000 měla být pokřtěna a v rámci křtu měla být uvedena i úplně poslední hra SCHODu se symbolickým názvem Pohřební ústav. A měla mít jako kdysi Good by Jimmy premiéru i derniéru v jednom večeru. Ale neměla, protože se stala novým začátkem divadla a SCHOD ji nakonec odehrál sedmáctkrát. Po ní následovaly hry další, některé zcela nové, například Vaši furianti, nebo značně přepracované, jako třeba nová verze Jánošíka pod názvem Není se proč všet.

V divadle se za dobu jeho existence vystřídal přes 150 herců a muzikantů. A stále přicházejí noví, kteří dál rozvíjejí osobitou poetiku SCHODu.

Úhly pohledu

Erik Zabrucký

Tak fajn. Zajdeme na divadlo? Ale co si z toho odnese? Dá nám divadlo něco? Nad těmito otázkami se zamýšlíte vždycky, když vás nějaký kamarád, kamarádka, budoucí přítel, budoucí přítelkyně, tetička, strýček, maminka, tatínek, babička, dědeček nebo prostě kdokoli pozve na divadelní představení. Většinou si vezmete metafyzické váhy. Na jedno rameno pověsíte vaši pohodlnost a na to druhé lidskou touhu po zážitku. Váhy se pak

pohybují s ohledem na aktuální množství energie, nebo pokud už máte koupenu vstupenku, tak na množství kofeinu, které do sebe musíte dodat. Pokud u vás vyhraje touha nad leností, tak jste v prvním kroku (otevřít dveře a vyrazit) obstáli.

Pro každého je tu něco. Pódium, herci, sedadla jsou sice stejná pro všechny, ale za dobitím energie můžete vyrazit buď za komedií, či za neskonalou potřebou všech lidí plakat (tedy za tragédií). Jsou ale také hry, které není tak snadné zaškatulkovat. To jsou hry pro ty, kteří mají rádi překvapení a jsou zvědaví. Nemusíme přece všechno škatulkovat, ne? Celý život je vlastně velká škatule. Každopádně jestli se nabídne příležitost, tak se nechte pozvat někým, kdo je ve světě divadla trošičku zběhlejší než vy. Kdyby se vám náhodou pak představení nelíbilo, můžete mu to nandat. Lidské vlastnosti svěst vinu na někoho jiného se totiž

jen tak jednoduše nezbavíte. Ale třeba se vám hra bude líbit a budete odcházet se štěstím u srdíčka a budete se radovat z toho, že u vás lenost neztvrdila nad radostí, kterou právě prožíváte.

A u vás určitě lenost neztvrdila, protože jste tady, na jubilejním čtyřicátém ročníku festivalu Malé jevištní formy. Přišli jste se podívat na veselohry, smutnohry i na ty další. Divácká oblíbenost je logicky větší u veselohr. Lidé se zasmějí, roztají jim ty konstantní obličejové vyzbrojené ničím. Ale i tragédie měly na tomto festivalu své místo. Závisí na úhlu pohledu. Každý to vidí jinak. Jsem rád, že jsem se kolem festivalu měl možnost pohybovat a těším se na 41. ročník. Abych byl upřímný, více se mi líbily divadelní soubory, které hrály v pátek než v sobotu. Budu určitě držet palce hrám Helverova noc a Už brzy dozpívám. To bylo top. Kultuře zdar a divadlu zvlášť!

Sobotní maratón divadel

Erik Zabrucký

Soubor Červiven během představení Oskar a Škrťčka z Languedocu

Když se ve Valašském Meziříčí před šestou ráno rozednělo, většina divadelníků spala. Doufal jsem, že se všichni vyspali do růžova, aby dnes předvedly divadelní soubory stejně dobré hry jako včera. A tak jsem přicházel k dějišti festivalu s touhou poznat další příběhy a jejich hrdiny.

Sobotní program otevřel dramatický soubor Divadlo 42 °C, kterého jsem součástí. Hráli jsme hru (p)okraj. Je vtipné, že nyní musím hodnotit herecké výkony z jiné perspektivy. Nikoliv z role diváka, ale z role herce. Když silný zvon Kulturního zařízení odbil desátou hodinu, v M-klubu ještě všichni pospávali a čekali, co se bude dít. Když na studnu vyhopsali Zdravec a Petr, část diváků se probrala. Ten zbytek pootevřel oči, až když se na scénu dostala postava, která se chtěla zabít. A pak další a další. A pak já – taxikářský podrazák, který si na tom chtěl vydělat. U diváků se na základě mých dostupných zdrojů v publiku setkalo představení s úspěchem a nejčastěji házeli ranní kulturní pozorovatelé kuličky do otvoru s nápisem tři, což mě samozřejmě příjemně potěšilo.

Další kulturní zážitek začínal bez dlouhé prodlevy, jen v jiném prostředí. Opět jsme jako včera na chvíli zaměnili M-klub za velký prostornější sál. Avšak pohodlné sedačky a divadelní sou-

bor ČERVIVEN z Krnova mě svým nemocničním příběhem s dlouhým názvem Oskar a Škrťčka z Languedocu celkem nudili. Ano, zajímavý nápad. Ale chyběl tomu vtip a šťáva. Možná, že to autoři zamýšleli. Nevím. Jsem zmaten.

Poté, co velká ručička dnes podvanácté dosáhla na severní kurzor a malá se jí přizpůsobila, jsme se přesunuli dolů. Na jeviště se chystalo seskupení se složitým jménem Visceralis rete, a protože jsem nikdy neměl latinu, stěží to dokážu vyslovit, natož tomu porozumět. Sahám proto po nejvyužívanějším internetovém překladáči a dozvídám se, že se název souboru, který nám zahraje divadelní hru Pravda!!!, dá přeložit jako viscerální síť. To mi nic moc neřeklo. Ale zpět ze světa jazyků do světa divadla. Ptáte se, co se dělo? Rozhovor dvou kamarádek a jednoho muže o nejprve nevinných tématech se zvrhl v přesvědčování, že to, co vám nakukali doma či ve škole, není založeno na pravdě. Toto představení na mě zapůsobilo dojmem čaje o páté a diskutování o síle selského rozumu. Zároveň jsem v tom cítil lehké sdělení (odborníci jej nazývají alegorií nebo také jinotajem) narážející na českou politickou scénu současnosti. Možná že to nebyl jejich záměr. Jenomže teď to všichni všude řeší, takže jsem to z toho vycítil.

Po pravdě přichází čas oběda. Ochutnal jsem festivalovou kyselici a naplnil si tak svou trávicí soustavu nadprůměrným obsahem. Každopádně někdo jí, aby žil. Ale tady na festivalu herci jedí, aby hráli. A tak jsme se po delší pauze společně s redakční kolegyní Adélkou přesunuli na další divadlo. Pod názvem NJ feat. Uhřík se skrývalo seskupení herců, kteří se chystali hrát v garáži. Vlastně, jenom v půlce garáže. Každopádně možná vyčerpání z neustálé bdělosti nebo nějaký jiný element způsobily, že mě představení absolutně nezaujalo. Ano, pár světlých momentů jsem tam našel, ale na jevišti jsem neviděl herce, nýbrž haldu starých krámů, které měly tvořit prostor druhé poloviny garáže. Ne. Myslím, že představení má ve vás zanechat určitou emoci a dojem, což se v tomto případě nestalo.

Následuje další představení, ve kterém účinkovala partička chlápků ze včerejšího večerního představení JAKOBYSCHOD. Tentokrát se poskládali do divadelního seskupení Valaši v pohybu s dramatem, v jehož názvu figuruje pět čísel (7570_1). Ačkoliv jsem očekával něco humorného, herci se rozhodli mě a ostatní v hledišti překvapit. Představení bylo takové všelijaké. Ze začátku vřdycky chvíli trvá, než se orientujete, protože vás autoři do děje

neuvádějí, nýbrž vás tam hodí, a porad' si. Tato pasáž ale pře-trvala většinu představení. Stále jsem byl zmatený a nevěděl, oč se jedná. Až ke konci přišlo vysvětlení. Aha, on byl horolezec a snědl svého umrzlého kamaráda, aby přežil. Tak super, pochopil jsem to. Ale cože? Proč konec? Přece se teď mělo něco stát, ne?

Máte hlad? Tak to jste měli přijít na divadelní inscenaci Chle-bíčky od skupiny Kufr a kohout z kouzelného moravského mě-stečka Štramberk. V rámci festi-valu bych použil označení diva-delní maličkost. Ale vydařená maličkost. V pěti až deseti minu-tách (nestopoval jsem to) jsme byli svědky pokusu o seriózní ná-vštěvy a nutkání, co nejlépe zapů-sobit. Jenomže tam byly chlebíč-ky. Ty voňavé, křupavé a výborné chlebíčky. S přehledem i s velkou dávkou humoru tak jediná hereč-ka zvládla až nemožné. Aplaus.

Je to sen? Na jevišti se v před-stavení „Pivoň ty voe!“ objevují samé známé tváře, které se spo-jily do souboru PIVOŇ. Opět mo-derátor Zdravec, Míša ze souboru Tom a Jeff, Sochor ze včerejšího doprovodného představení Zraně-ná srdce a hrdinka divadelní pě-timinutovky Chlebíčky. Ti všich-ni se asi zase spojili či co a mají další nutkání, předstoupit před hladové publikum a hrát. Začá-

tek byl prostý a legrační, ale jak-mile se na scéně objevil již zmíně-ný moderátor, průběh se obrátil naruby a řešilo se pro změnu na-cvičování nějaké jiné hry. Točí se mi z toho hlava. Přiznávám, že jsem ani nevhodil tu žlutou kulič-ku, která na tomto festivalu před-stavuje moc diváka, do příslušné dírky s číslem. Šílený slet humo-ru v žádných dějových souvislos-tech. Inu, co mě ještě čeká?

Další ránou pro mě bylo po-slední představení festivalu s názvem Sexy den od souboru LÁHOR/Soundsystem. Jelikož jsem přišel pozdě, zbyla na mě v M-ku poslední řada. Stejně jako například u představení „Prav-da!!!“ text nebyl do zadních řad slyšet. Respektive někteří herci

nemluvili tak hlasitě, aby jim i di-váci sluchově méně zdatní rozu-měli. Docházelo k situacím, kdy se smála jen přední polovina M-klubu, což je samozřejmě smut-né. Ale nevádí. Zachytil jsem snad jen jeden trhlý kousek, kte-rým byl duch s papírovou krabicí na hlavě. Byl jsem na tom podob-ně, jako děti ve filmu Na samo-tě u lesa, také by si ten příběh o mlynáři, který bojoval s vrch-ností, rádi vyslechli ještě jednou.

Sobota se chýlí ke konci a únava se stupňuje. I když jsem porušil všechny diety a nacpal do sebe co nejvíc kalorií, abych do-stal trochu energie, nepomáhá to. Před námi je vyhlášení vítězů. Takže vážení, rozuzlení přichází. Pojdme si to užít.

Soubor NJ feat. Uhřík

Poděkování patří všem, kdo se podíleli na organizaci letošní přehlídky Setkání divadel – Malé jevištní formy. Zvláště pak dámám u vstupného a našim milým šatnářkám.

Oponku, zpravodaj festivalu Setkání divadel – Malé jevištní formy 2018, vydává Kulturní zařízení města Valašského Meziříčí, p. o.

Redakce

Karel Prokeš – šéfredaktor, Ondřej Smolka – sazba, grafika, Pavel Stojar, Aleš Linduška, Jiří Jurečka, Marek Adamík, Erik Zabrucký, Adéla Juráňová

Fotografka

Jana Fusková

Sekretariát redakce

Renata Bechná

Festival Setkání divadel – Malé jevištní formy 2018 pořádá Kulturní zařízení města Valašského Meziříčí, p. o., ve spolupráci s NIPOS Artama Praha za finanční podpory Ministerstva kultury ČR a Města Valašské Meziříčí. Sponzorem festivalu je firma CS CABOT.

<- Foto poslední strana - z představení (p)okraj Divadla 42°C
Foto titulní strana - z představení Půlka garáže souboru NJ feat. Uhřík